

On podiže pogled. Bila je devojka. Ona odmahnu glavom, očigledno upozoravajući ga da ćuti, zatim razdvoji žbunje i hitro pođe izpred njega uzanim puteljkom u šumu. Očigledno je tim putem već prolazila, jer je močvarna mesta obilazila kao po navici. Winston je išao za njom, još uvek stežući svoj buket zvončića. Prvo što je osetio bilo je olakšanje, no dok je posmatrao čvrsto vitko telo kako se kreće pred njim, sa skerletnom ešarpom zategnutom taman toliko da istakne oblinu bokova, pritisnu ga teško osećanje svoje niže vrednosti. Čak i sad mu se činilo da će se devojka, kad se okrene i pogleda ga, predomisli i otići. Blagost vazduha i zelenilo lišća zastrašivali su ga. Još na putu od stanice, pod majskim suncem osetio se prljav i ubledo, biće zatvorenog prostora, sa londonskom čađu u porama. Pade mu na pamet da ga ona verovatno nikad nije ni videla u punoj dnevnoj svetlosti na otvorenom prostoru. Dođoše do oborenog drveta u kome na izgled nije bilo prolaza. Pošav za njom, Winston vide da su se našli na prirodnoj čistini, maloj travnatoj uzvišici okruženoj visokim mladim drvećem koje ju je potpuno skrivalo. Devojka stade i okrete se.

"Evo nas", reče.

Posmatrao ju je sa razdaljine od nekoliko koraka. Još uvek se nije usuđivao da joj priđe bliže. "Nisam ti smela ništa reći na onom putu", produži ona, "za slučaj da ima mikrofona. Ne verujem da ima, ali ko zna. A uvek može da se desi da ti neko od onih svinja pozna glas. Ovde smo sigurni."

Još uvek nije imao hrabrosti da joj se približi. "Ovde smo sigurni?" glupo ponovi on.

"Jesmo. Pogledaj drveće." To su bili tanki jasenovi, koji su nekad bili posećeni pa ponovo izbrisali u šumu mladica od kojih nijedna nije bila deblja od zgloba na ruci. "Tu nigde nema mesta da se sakrije mikrofona. Sem toga, ovde sam već bila."

Govorili su tek da nešto kažu. On beše uspeo da joj priđe malo bliže. Ona je stajala pred njim vrlo uspravno, s osmehom koji je izgledao blago ironičan, kao da se čudila zašto je tako spor da pređe na delo. Zvončići behu popadali na zemlju. Izgledalo je kao da su pali sami. On je uze za ruku.

"Da li mi veruješ", reče, "da do ovog trenutka nisam znao kakve su ti boje oči?" Bile su smeđe, primeti on, prilično svetla nijansa smeđeg, sa crnim trepavicama. "A sad kad si videla na šta stvarno ličim, možeš li i dalje podneti da me gledaš?"

"Mogu vrlo lako."

"Imam trideset godina. Imam ženu koje se ne mogu osloboditi. Imam otečene vene. Imam pet lažnih zuba."

"To mi je savršeno svejedno", reče devojka.

Sledećeg trenutka, neznano čijim delom, ona mu se nađe u zagrljaju. U početku nije osećao ništa do čiste neverice. Mlado telo je bilo pripijeno uz njegovo, masa crne kose padala mu je po licu i - da! bila je zaista podigla lice i on je ljubio puna crvena usta. Bila mu je stegla ruke oko vrata, nazivala ga dragim, milim, voljenim. Bio ju je povukao na tlo, ona se ni najmanje nije opirala, mogao je s njom raditi šta hoće. No uistinu nije imao nikakvog fizičkog osećanja, sem golog dodira. Osećao je samo nevericu i ponos. Bilo mu je drago što je do ovoga došlo, ali nije osećao nikakvu fizičku želju. Sve je došlo prebrzo, njena mladost i lepota behu ga poplašili, bio je previše navikao da živi bez žena - nije znao šta je bilo razlog. Devojka se podiže i izvadi zvončić iz kose. Sede uz njega i zagrli ga oko struka.

"Ne brini, dragi. Ne moramo da žurimo. Imamo celo popodne. Zar nije ovo divno skrovište? Pronašla sam ga jedanput kad sam se izgubila na kolektivnom maršu. Ko god da dođe, čuo bi se na sto metara."

"Kako se zoveš?" upita Winston.

"Džulija. A ja znam kako se ti zoveš. Winston -Vinston Smit."